

SCHRIJVER ONTMOET ILLUSTRATOR

'Je lijkt op de hoofdpersoon van je eigen boek,' zegt Jelle Gijsberts enthousiast als ik zijn woning in Amersfoort binnen stap. De illustrator van *Help! Een dief op school* lacht. 'Mies heeft sproeten, een bril op haar neus en een grote bos rood haar. Jij ook. Wát leuk!'

Door Ellen Jansen

Jelle en ik schudden elkaar de hand en lopen naar zijn atelier. Pluis, zijn witte kat, ligt op een stoel in de zon te soezen. Pluis' zusje Pluk rekt zich uit, gaapt en kijkt mij nieuwsgierig aan. 'Ga zitten, wat wil je drinken, ik haal even wat voor je,' zegt Jelle. En weg is de gekuifde illustrator.

BIJZONDER

Vandaag ontmoet ik Jelle Gijsberts. Dat is bijzonder, want hij heeft mijn verhaal *Help! Een dief op school* geïllustreerd. Hij heeft Mies en haar zussen Daan, Noor en Fleur een gezicht gegeven. Hij heeft Pip tot leven gebracht. Hij heeft ervoor gezorgd dat *Help! Een dief op school* een prachtig gestreept boekje is geworden.

Bovendien vind ik het bijzonder om Jelle te treffen omdat een schrijver en een illustrator elkaar niet altijd ontmoeten. Normaal gesproken schrijft een schrijver een verhaal en stuurt hij het naar de uitgever. De uitgever kiest een illustrator, die met het verhaal aan de slag gaat. Als iedereen tevreden is, wordt het boek gedrukt. Veel contact vindt plaats via de e-mail, telefonisch of per post. Het is dan niet nodig om elkaar te ontmoeten. Ik vind het daarom des te leuker om een afspraak te maken met de illustrator van *Help! Een dief op school*.

LASTIG

Jelle komt terug met een grote kan water en twee glazen. Nog voordat hij goed en wel zit, vuur ik honderd en een vragen op hem af. Waar komt hij vandaan, hoe was hij als kind, vond hij het leuk op school, waarom is hij gaan illustreren, wat doet hij tegenwoordig allemaal? Ook wil ik natuurlijk weten waarom Mies en Pip eruitzien zoals ze eruitzien en wat hij eigenlijk van *Help! Een dief op school* vindt.

De illustrator praat honderduit. Hij is geboren en getogen in Dordrecht. Hij omschrijft zichzelf als een vreselijk lastig mannetje. Op de basisschool deed hij het nog aardig, maar op de middelbare school ging het helemaal mis. Op twee verschillende scholen werd hij vriendelijk doch dringend verzocht niet weer terug te komen. Op het Stedelijk Dalton Lyceum in Dordrecht haalde hij uiteindelijk zijn havo-diploma.

'Ik kon niet tegen onrecht,' legt Jelle uit. 'Dat kan ik trouwens nog steeds niet. Dus elke keer als iemand in de klas op zijn kop kreeg, bemoeide ik me ermee. Het gevolg was dat ik het dan uiteindelijk gedaan had. Want ik was brutaal. Ook als we voor de tiende keer een bal in iemands tuin hadden getrapt en de bal dus niet meer terugkregen, rook ik onrecht. Ik verzon dan van alles om die bal terug te krijgen. Ik was dus heel lastig. Maar,' lacht hij, 'volgens mij was ik ook wel heel lief. Het kwam er alleen wat beroerd uit allemaal.'

HERKENBAAR

Maar Jelle haalde zijn havo-diploma en kwam terecht op het Grafisch Lyceum in Rotterdam. 'Zolang ik me kan herinneren, teken ik al. Ik was altijd met poppetjes

bezig. Ik tekende iedereen na, maakte mijn eigen figuurtjes die in uitgebreide stripverhalen van alles beleefden. Op het Dalton Lyceum heb ik van mijn tekenleraar Cees van Wijk alle basisprincipes van het illustreren geleerd. Het Grafisch Lyceum was vooral goed voor het leggen van contacten. Uiteindelijk is het dus toch nog goed met me gekomen,' grinnikt Jelle.

De illustrator schenkt onze glazen nog een keer vol. Pluis is ondertussen, net als haar zusje, in slaap gevallen. Tevreden liggen de katten te ronken. De een op tafel, de ander naast mij op een stoel. 'En wat *Help! Een dief op school* betreft,' gaat Jelle verder, 'dat was mijn derde boek voor *De Gestreepte Boekjes* en ik heb het met heel veel plezier geïllustreerd.'

Terwijl hij praat, gebaart Jelle druk met zijn handen. Zijn glas water vliegt over de tafel. Hij kijkt om zich heen, grist een T-shirt van een stoel en dept alles weer een beetje droog. Zijn grote zwarte bril veegt hij meteen ook even schoon. 'Wat ik vooral leuk vind aan *Help! Een dief op school*, is dat het verhaal zo herkenbaar is. De karakters leven echt voor mijn gevoel. Ook dat bazige van die oudste kinderen is zo herkenbaar. Zij zullen hun kleine zusje wel even vertellen wat ze wel en niet mag doen.'

Jelle heeft ook een zusje, Jip. 'En bazig dat ik vroeger was,' zegt hij. 'Jip heeft het niet gemakkelijk met me gehad. Ik zie nu hetzelfde terug bij mijn neefjes. Die oudsten menen ook dat ze de baas mogen spelen.' Ik lach. '*Help! Een dief op school* is voor mij ook heel herkenbaar,' zeg ik tegen Jelle. 'Ik was thuis de jongste van drie meiden en weet dus alles af van bazige zussen. Het leuke is wel,' voeg ik eraan toe, 'dat je als jongste van alles probeert om tóch je zin te krijgen. Mies doet dat ook en dat maakt het verhaal ook zo leuk.'

KONIJNENSLOFFEN

Jelle en ik praten de hele middag met elkaar. Ook laat hij me zien hoe zijn karakters tot leven komen. Het verbaast me dat hij nauwelijks gebruikmaakt van potlood en papier. Alle illustraties maakt hij direct op zijn computer. Op zijn website www.jellepelle.nl kun je goed zien hoe hij te werk gaat.

'Het nachtelijke tafereeltje bij het hoofdstukje *Pip en de zussen gaan op pad* vind ik trouwens de mooiste illustratie,' zegt Jelle. 'Ook de illustratie van de drie zussen vind ik mooi. Die linker zus lijkt op mijn vriendin. Die kleine, wat dikke zus heeft heel veel weg van de tweelingzus van mijn vriendin.

De rechter zus is net mijn bijdehante nichtje.'

'Zelf vind ik de voorkant van het boek erg mooi,' vertel ik Jelle. 'Vooral door de combinatie van Mies en Pip. Pip ziet er met die zwarte streep om zijn lichaam zo anders uit dan Mies. Hij komt écht uit een andere wereld. En Mies? Mies is op haar best. Ze is prachtig op de voorkant van het boek.' 'Mies zou trouwens zo mijn zusje Jip kunnen zijn,' glimlacht Jelle. 'Die rode konijnslofften heeft ze vroeger ook echt gehad.'

ENTHOUSIAST

Hoelang hij aan *Help! Een dief op school* heeft gewerkt? 'Een week of drie,' antwoordt Jelle. 'Er zijn dagen dat ik van 's ochtends 8 uur tot 4 uur 's nachts werk. Tussendoor doe ik dan wel even een boodschapje, maar het verhaal zit de hele tijd in mijn hoofd.' 'Ik herken dat wel,' zeg ik tegen Jelle. Ik ben veelal een maand met een verhaal bezig. Vaak schrijf ik nachten door. Ik heb drie kinderen die overdag mijn aandacht verdienen, maar de verhalen ontwikkelen zich dan wel in mijn hoofd. 's Avonds en 's nachts heb ik alle tijd om mijn verhalen in alle rust op te schrijven.

De middag is bijna voorbij als ik afscheid neem van Jelle Gijsberts. Hij wijst me voor mijn vertrek nog even op zijn andere website, www.tekenclub.nl. Op deze website laat hij kinderen zien hoe leuk en gemakkelijk het is om te tekenen. 'Ouders en juffen leggen kinderen altijd van alles op. Ze moeten netjes kleuren en vooral binnen de lijntjes. Ze mogen dit niet en ze mogen dat niet en de lol gaat er dan snel af. Ik probeer met mijn nieuwe website kinderen weer enthousiast te maken. Tekenen is fantastisch, alles mag, niets moet en je moet vooral tekenen zoals je dat zelf wilt. Juist dát probeer ik kinderen mee te geven.'

